

„Mások mocska“

– gondolatok Áder János leveléhez –

(folytatás az első oldalról)

4./ S ezt a mocskot nem nekünk kell eltakarítanunk! Ezt a mocskot, ezt a csaknem száz éve tartó gyalázatot, e „Mások” gyalázatát és mocskát a kormánynak, a hatóságoknak, a bíróságoknak, az ügyészségeknek KÖTELEZŐ eltakarítania.

Az államfői levél erkölcsi igazságai tehát, nem a nemzetre vonatkozó igazságok. Hiszen a gondolkodó és tisztességes magyar állampolgár azért szavazott a mai magyar kormányra, hogy a mai magyar kormány megtegye, amit meg kell tennie. Igyekszik is, csak sokan és sokféleképpen akadályozzák a munkáját. Sokszor és sokféleképpen kell hivatkozni a demokráciára és a demokrácia szabályaira, amely szabályok okán és miatt nem intézkedhet úgy, mint ahogyan intézkednie kellene, és amely intézkedés az erkölcsi elvárásoknak megfelelő volna. A „Mások mocska” tehát nem a magyar nemzeté. Eltakarításukban segítünk, ha kell, de nem lehet „rálőcsölni” ezeknek az elvetemült és hazáruoló liberálisok és szocialisták, magukat demokratikusnak nevező bűnözők, hazudozók és felforgatók a bűnét senki másra, hiszen a magyar nemzet és a velünk élő nemzetek és vallási csoportok is súlyosan, maradandóan megszenvedték az évszázados liberális és kommunista-szocialista ámokfutást, értékrombolást, egyház-, ember- és családellenességet.

Mit tehet ma egy magyar állampolgár hasonló esetet látva? Semmit. Sajnálhatja az inzultus alanyát, ám ha tetteleg megakadályozza az utcai inzultust, a magyar törvények őt tehetik felelőssé... a magyar bíróságok őt ítélik el, akár évekre is. Hiszen a magyar bíróságok helyesnek és törvényesnek ítélik, ha nyilvánosan leve-títenek egy zsidók ellen gyűlöletre sarkaló filmet. A magyar bíróságok bűnnek ítélik, ha a magyar nemzetbiztonság védelme okán bárki szót emel olyanok ellen, akik más országok titkosszolgálatának nyilvántartásában, mint felvett személyek szerepelnek... A magyar állampolgár tehát mások mocskát kénytelen elviselni saját bőrén, mert ez a mocskok, amelyről az államfő ír, nem a magyar polgár szégyene...

Szólnom kell még egy ténnyről a tudós professzort ért inzultus okán, de attól függetlenül.

Amikor kollektíve, az egész magyar nemzetet szólítja meg e szomorú ügyben az államfő, amikor e szégyenletes ügyben szól közösen a három történelmi keresztény egyház vezetője, akkor nem érzik e, hogy mércéjük származásán rosszul állított be? Nem volt e hasonló inzultus a magyar nemzetet szemben a trianoni emléknappra a magyar kormány államtitkára által kért harangozás tiltása? Ha nem is a Károly körúton, ha nem is egyetlen idős magyar állampolgárt, de az egész nemzetet sértő tiltás nem hasonló inzultus-e? Nem hasonlóan sértő és megalázó inzultus-e a nemzet-re nézve – Schweitzer Józsefet, mint egykor szenvedett magyar állampolgárt is beleértve – a megemlékezés ünnepélyesebb tételének érthetetlen, de annál megrázóbb és fájdalmasabb tiltása?

Igen, a rossz mércék is ahhoz a mocskokhoz tartoznak, amelyek keserítik e nemzet életét, hiszen amikor egy sértett nem magyar, akkor a sértett védelmében harsog minden „jó érzésű” ember. Ha az elkövető nem magyar származású, akkor bizony csend van róla, hiszen „minden ember egyenlő”, megkülönböztetés pedig csak a magyar rovására lehetséges!

Nos, az efféle ordas és aljas eszmék mezsgyéjén élnek, politizálnak azok, akik elkövetették Schweitzer József főrabbi ellen azt, amit egyetlen értéktisztelő, emberséges és naponta hasonlóan megalázott magyar, azaz a nemzet többségi társadalma elítél. Nem kell tehát felhívni a magyarság figyelmét arra, hogy ki és mikor köpi szembe, mert azt észreveszi. Mint arra sem, hogy ő ne köpjön szemközt senkit – ugyanis ez nem magyar szokás, és a magyar ember nem egy kilencven esztendő óta békeszerető tudóson töltene ki a bosszúját. Erre azok képesek csak, akiknek sem hitük, sem emberségük, sem nemzeti érzéseik nincsenek! Közöttük kell hát keresni az elkövetőt, és nekik kell államfői, netán bírói, ügyészi erkölcsi oktatás – bár bizonyára magát az erkölcs fogalmát sem ismerik...

Katolikus keresztény magyarként mindezeket látva, gyűlölet nélkül, de keserűséggel és fájó lélekkel kérem Istent, világosítsa meg egyházi vezetőt, államfőt és polgárt... s adjon erőt, tehetséget és időt a kormánynak, hogy eltakaríthassa azt a „Mások mocskát”, amely immár csaknem száz esztendője halmozódik ebben a Kárpát-medencei hazában. Kérem Istent, hogy valóban ne fordulhasson elő sem magyarral, sem a velünk élő más nemzetiségekkel és vallási csoportokkal szemben megalázó és aljas indulatból, politikai megfontolásból vagy hazaárulás okán afféle eset, amely a napokban Schweitzer József professzor úrral és a ma-

gyar nemzettel szemben sajnálatos és elítélendő módon megesett. Kérem Istent, hogy hitében erősítse meg népünket, és a velünk élő népeket, hogy a szeretet has-sa át mindennapjainkat, s egymás iránt békességgel, türelemmel lehessünk ezekben a ránk nehezedő időkben. Kérem Istent, hogy adjon erőt és lelki békét a „Mások” mocskának teljes és végleges eltakarításához... és adjon hitet, és adja meg a hűség kegyelmét a magyar nemzetek!

Schweitzer főrabbi cáfol...

„Áltam az utcán, a Károly körúton, nem messze a lakásomtól. Taxira vártam, hogy be tudjak menni a hivatalomba. Tudja, már nehezen mozogok. Odalépett hozzám egy ötven-hatvan év körüli, szokványos utcai öltözetet viselő férfi. Mintha mondani akarna nekem valamit. Egész közel jött, és fennhangon kijelentette, hogy 'utá-lom a zsidókat'. Vagy: 'gyűlölöm'. Nem is emlékszem, melyik szót használta. Aztán eltűnt az utca forgatagá-ban.” - mondta egy napilapnak Schweitzer József főrab-bi.

Tehát, nem volt inzultus, szidalmazás és nem volt semmi... egy ember odament a főrabbihoz és elmondta neki a véleményét, majd távozott. Örülök részben annak, hogy az öreg tudóst nem bántották, nem egzeciroztat-ták, másrészt annak is, hogy Áder János levelének tartal-mát a magam szerény eszközével visszautasítottam. Ugyanis ha megtörtént volna az, amiről a Síp utcai hazu-do-zók (Mazsihisz) írtak, magyarán, hogy bántották az öreg rabbit, akkor is jogos volt a visszautasításom, s így még inkább... Sem a hazudozásban, sem a műbalhé utá-ni fenéktisztogatásban, sem pedig a gyűlölködésben nincs része tehát a magyarságnak... az egész főrabbis-tória csupán arra volt jó, hogy lejáratta a magyaror-szági keresztény történelmi egyházak vezetőit egy héten belül másodsor(!), s megmutatta, hogy Áder János - aki helyett Kövér Lászlót többször javasoltam - milyen ostobán és felelőtlenül járt el, s hagyta, hogy a Zoltai-fé-le gyűlölködő Mazsihisz (zsidó jobbik! – a szerk.) egy hazugsággal hülyét csináljon belőle. No, ez az, ami töké-letesre sikerült!

Stoffán György

Trianon és a térképek

A térképek a legtöbb ember számára a földfelszín sematikus rajzai, amelyeket tájékozódáshoz használunk eszközül. Az áttekinthető, nagy területeket ábrázoló térképek célja sokkal inkább általános ismeretek átadása egy-egy területről, országról, kontinensről.

A térképeknek mindezekon felül van egy rendkívül előnyös tulajdonságuk, mégpedig az, hogy információtartalmukat képi üzenet formájában közvetítik, amelynek feldolgozására sokkal fogékonyabb az ember, mint a szöveges üzenetek értelmezésére. E sajátosságot kihasználva már az első világháború alatt is készültek háborús propaganda szolgálatába állított térképek, ám még fontosabb szerepet tölthettek be a háborút lezáró tárgyalásokra készítették. Az új határok megrajzolásakor a felek saját térképeikkel próbálták alátámasztani határjavasolataikat. A tematikus (pl. néprajzi) térképek ebben az időszakban minden korábbinál fontosabb szerepet kaptak.

A Magyar Tudományos Akadémia 1918 októberében gróf Teleki Pál javaslatára elhatározta, hogy egy olyan térképet dolgoz ki, amely a korábbiaknál pontosabban mutatja a néprajzi viszonyokat hazánk területén. A megtervezés után a Kereskedelmi Minisztérium megrendelte a térkép tényleges elkészítését. Az adatokat a Központi Statisztikai Hivatal szolgáltatta, a szerkesztés az Iparművészeti Főiskola termeiben folyt, ahol egyszerre tucatnyian dolgoztak rajta. A munka 1919 februárjában készült el, 1:200000 méretarányban ábrázolta 24 különálló térképlapon az országot.

Teleki azonban nem volt maradéktalanul elégedett az elkészült térképpel. A korabeli néprajzi térképeken ugyanis nem vették figyelembe a népsűrűséget, így ha számarányát tekintve túlsúlyban is volt egy nemzetiség egy területen, a területi ábrázolás miatt ez nem látszott. Később, 1937-ben egy Párizsi konferencián nemzetközi publikum előtt Teleki a nemzetiségi térképek ábrázolásának korlátjairól értekezett. Ebben a kifejtette a

fenti álláspontját. Példát is hozott arra, hogy az egyszerű felületi színezés nagyon durva torzításokat eredményezhet, főleg kevert lakosságú területen. Például Európa néprajzi térképén a 10 milliós magyarság a térképen 730 mm², míg az akkor 12 milliós románság 1340 mm² területet kapna ilyen módszerrel.

Teleki a néprajzi térképek e fogyatékoságát akarta orvosolni a magyar nemzetiség előnyösebb bemutatása érdekében. 1919 decemberében fogott hozzá saját térképének elkészítéséhez, Nopcsa Ferenc volt a rajzoló. A népsűrűséget azonosnak tekintette az egész ország területén, és a népességszámmal arányos területet színezett be minden nemzetiségnél, 1 mm² 100 főnek felelt meg. A térkép másik jelentős, sokat idézett sajátossága a színek alkalmazása volt. Iskolapéldaként szokták említeni, hogy mennyire számít a színek szerepe az ábrázolásban, ugyanazon terület képét nagyíthatja vagy kicsinyítheti a kiválasztott színvilág. Teleki a magyarokat hangsúlyos, élénk piros színnel jelölte, míg a többi nemzetiséget inkább hideg pasztell színekkel ábrázolta. Így módon is próbálta „nagyítani”, kiemelni a magyarság által lakott területeket.

Az alábbi két térképpel jól illusztrálható a színek szerepe. Az első a Teleki által is használt színeket alkalmazza, a másodiknál „megfordulnak” a színek. A magyarokat és németeket hideg szín jelöli, míg a többi nemzetiségeket meleg színekkel jelzi a térkép. Érzékelhető, hogy az ugyanakkora kiterjedésű felületek nagyságérzete eltérő.

A Teleki-féle térkép

Teleki térképe 1:1000000 méretarányban készült, eredeti címe „Magyarország néprajzi térképe a népsűrűség alapján” volt, azonban a színhasználata miatt „Carte Rouge” (Vörös térkép) néven vonult be a történelembe. A gróf Apponyi Albert vezette magyar küldöttség bemutatása után a Carte Rouge-t a párizsi konferencián, azonban meghallgatásuk

csupán formalitás volt, a döntés már megszületett.

Noha a térkép nem tudta megváltoztatni a határokat, a készítéséhez alkalmazott módszer nemzetközi elismerést szerzett Teleki Pálnak. 1924-ben egy határviita eldöntésére a Népszövetség egy háromtagú bizottság egyik tagjának kérte fel Telekit. Ez volt a Moszuli Bizottság, amelynek a török–brit határvitát kellett eldöntenie. A tét Moszuli hovatarozása volt, amely már akkor fontos olajipari központnak számított, és természetesen mindkét hatalom – az akkor brit mandátum alatt lévő Irak és Törökország – igényt formált rá. A törökök nemzetiségi és történelmi alapon visszakövetelték Moszult, így a Népszövetséghez fordultak, bár annak Törökország nem volt tagja. A népszövetségi bizottság tagjai Teleki Pál mellett a svéd Carl Einar Thure af Wirsén és a belga Albert Paulis voltak. A bizottság célja a tények felderítése volt, mindkét fél álláspontjának meghallgatása és javaslat kidolgozása a vita eldöntésére. Arra a megállapításra jutottak, hogy Moszuli vilajet Irak része legyen. Egy Teleki módszerével készített térkép segítségével támasztották alá a döntést és tettek ajánlást a határra.

Mihályi Balázs
tortenelemportal.hu

